

И ней бѣше мило да напусне хубавото старо гнѣздо, кждѣто бѣше излюпила и отхранила свидни и ненагледни рожби... Но що да стори? Мухички, брѣмбарчета и пеперудки скоро щѣха да измратѣ тукѣ, трѣбваше и тя да умре отъ гладѣ. А тамѣ, на югѣ, въ страната на слѣнцето, за нея цѣфтятѣ и зимѣ, и лѣтѣ цвѣтя и пѣсни; брѣмчатѣ златни мухички и пѣрхатѣ пѣстроцвѣтни пеперудки. Тамѣ ще отиде тя, а кога се запролѣти, пакѣ ще се върне за нови радости, грижи, и трудове...

Бѣдната ластовичка подаде малката си главичка отъ гнѣздото и зачурулика.

— Ето, миличко, — подзе отново майката, — ластовичката иска да си вземе сбогомѣ. И дума, чедо: „прощавайте, прощавайте, мили и добри хора! Азѣ нѣма да ви забравя, и всичко, всичко ще разкажа на хубавѣ татко... Не забравяйте и вие: пазете гнѣздицето, пазете го до нова пролѣтѣ... И, когато се върна, за да ви обадя, че иде хубавата гиздава пролѣтѣ, да ви заваря весели и засмѣни, и съ милѣ татко да ме посрѣщнете — и радость, и слѣнце да грѣятѣ въ тази бѣдна кжщичка!“...

Ластовичката млѣкна. И изведнажѣ тя трепна съ крилца, изхвъркна и се озова при другаркитѣ си, които се готвѣха да полетятѣ. Черквата и училището бѣха почернѣли отъ ластовички, и въздухѣтѣ се пѣлнѣше съ необикновено чуруликане. Не слѣдѣ много, всички ластовички, като че по заповѣдѣ се дигнаха и литнаха къмѣ югѣ... Здравко и майка му дълго врѣме се вираха въ сивата далечина и не откъсваха погледѣ отъ чернитѣ точки, които бързо-бързо се отдалечаваха, и тихо шепнѣха:

— На добърѣ часѣ, драги ластовички! И много здраве, много здраве на злочестѣ и хубавѣ татко!

Горкинки!...

И запусѣ сѣкашѣ селцето, потъмнѣха стрѣхитѣ и стоборитѣ... Студена и мълчалива есенѣ, разпуснала златисти коси, пристѣпваше неусѣтно и съ ледени прѣсти галѣше трѣви и цвѣтя. Лихѣ сѣвернякѣ пѣеше нерадостна и зловѣща пѣсенѣ, и тъмна мѣгла припаднаше ѣнадѣ гордия старѣ Балканѣ. Парцаливи облаци се влачеха по тжжното и непривѣтно небе, и забулваха хубавото слѣнчице... И